

Egyéniséget Festészet-napra!

Varga-Amár László tárlata

Cs. TÓTH JÁNOS

Verseghy Ferenc Könyvtár, Szolnok, 2019. X. 19. – XI. 9.

Programok sokasága, totális képözön várja a képeket szerető közönséget minden évben a Magyar Festészet Napján. Óbudán volt a kiemelt fővárosi esemény, Hódmezővásárhelyen állt az Őszi Tárlat, Békéscsabán magyar és román kulturális szakemberek tanácskoztak a múzeumok kiállításairól, Szegeden két hetvenéves festőnek rendeztek kiállítást, Debrecenben tizennégy helyi képzőművész az egyetemen tartott tárlatot, három alkotó művei voltak láthatók a Nyíregyházi Városi Galériában. Szolnokon volt a leggazdagabb

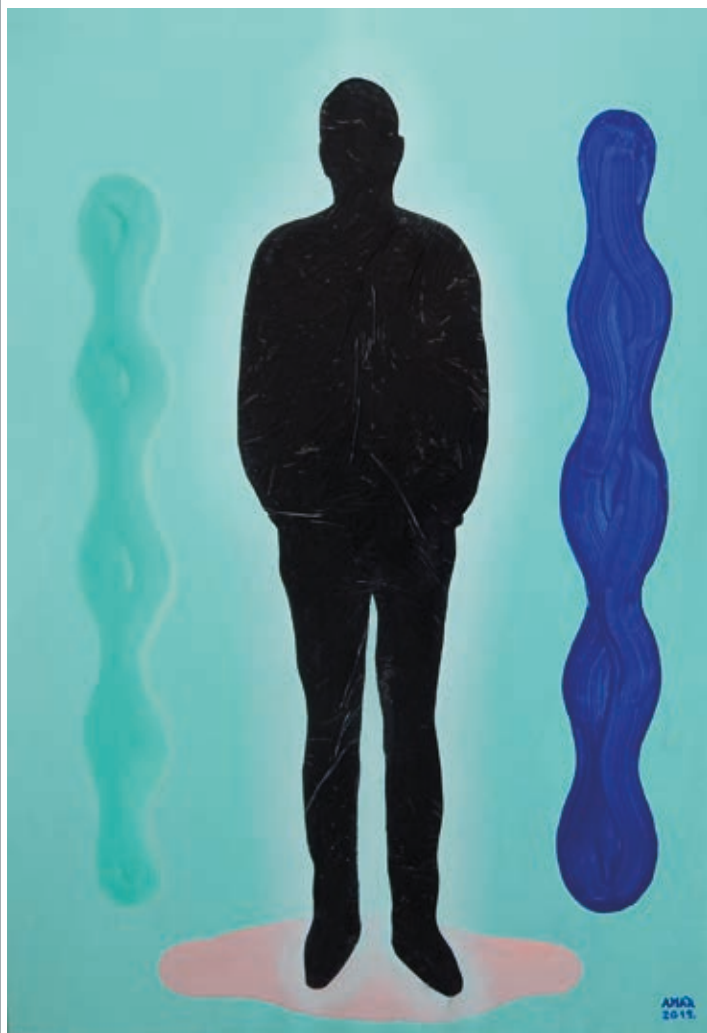
az események sora, hiszen már a hét elején elkezdődtek a programok. Volt Huszárik Zoltán-rajzkiállítás és hozzá kapcsolódó Csontváry-filmvetítés. Azért fontos ezeket a fórumokat megemlíteni, mert sokszor elfelejtkezünk arról, hogy a közönség is a kultúra része. A nézők viszik tovább a gondolatot, amit az alkotók elindítanak a műveikkel.

Méltán illettek az eseményekhez Varga-Amár László képei, mert olyan gondolatot hordoznak, amelyek segítenek abban, hogy életünket tisztábban, érthetőbben és élhetőbben lapozzuk végig. Szőnyi István szavait idézem: „Látnunk kell, hogy a művészetben nem az iskola, nem a gyakorlat, nem a technika, nem az eltanulható módszer a fontos, hanem kizárólag az egyéniség. Egyedül az képes arra, hogy újat, mást, az eddigiektől eltérőt alkosson.” Márpedig a kiállító önálló stílussal, néha kissé bizarrnak tűnő műveivel egyedi a magyar képzőművészeti élet palettáján.

Állandóan kutat, keresi az experimentális megoldásokat. Szinte kézzel foghatóan, illetve szemmel láthatóan végig akarja próbálni a különféle kombinációkat, amelyek új formai lehetőségeket nyújtanak üzenetéhez. Egyszer a szimmetriakutatás egyik apostolának tűnik, máskor éppen a dőlés, valamint az ebből adódó kompozíciós helyzet érdekli. Túlságosan nagy cikkekakat nem ír le életútja, inkább szerves egységet mutatnak fel képei. A nagy méretű kompozíciókat számos alkalommal érezte adekvát formának gondolatai kifejezésére. Zömében ilyen munkákkal jelentkezett Szolnokon is. A könnyednek ható, lebegő műveket is gondos és aprólékos munka jellemzi. Néha kifejezetten egy tematika alapján készített sorozatokat, mint a Bem-szarkofág esetében is. A magányos figura is elkíséri motívumként, szimbólumként a mai napig. Geometrikus felfogású munkák is kikerültek kezei közül, de volt már nylon, toll, gumi, fólia, haj, művirág is művein. Ezen a kiállításon az utóbbi évek, évtized legkarakteresebb munkáit láthattuk.

A kompozíciók azt sugallják, hogy kettős időben élünk. Egy megfoghatóban és egy olyanban, amely feltárára vár. A különös, egyszerre letisztult és nyugtalanító képek módot adnak a dekódolásra. Önábrázolásaival saját festői személyiségét keresi. Nem abban az értelemben, hogy másolni, utánozni akarná, hanem hogy egy másik, bonyolult rétegzettségben mutassa fel önmagát. Mély lélegzet című képén az egyik röntgenleletét applikálta a műre, szürreális összefüggéseket tárva elénk. Átvilágítás-sorozatának, melyet húsz éve kezdett, ez a legutóbbi darabja.

Mondhatjuk, Varga-Amár László ellenállhatatlanul a festészet fennhatósága alá akarja vonni az egész világot. Ezért van ott a helye a Magyar Festészet Napján is.

VARGA-AMÁR LÁSZLÓ: *Figura foltokkal*, 2019, olaj, papír, 120×90 cm